

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

39. Epistola Epis. Apamiensis ad Procuratorem Parlamenti Parisiensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

quibus eximium tuum de integra atque incorrupta servanda morali Theologia, de instauranda Cleri, & Regularium Ordinum disciplina, deque propulsanda ab Ecclesia secularis potestatis injuria, zelum studiumque disertè declares. Et quidem quod ad diocesis tuæ rationes pertinet, gratias Divinæ Majestati agere non cessamus, quòd in tanta rerum ac temporum difficultate suscitaverit sibi Sacerdotem fidelem, qui opponat murum pro domo Israël. Neque dubitamus, quin tot experimentis probata, & confirmata virtus tua, egregio proposito, Deo bene juvante, ad extremum constanter insistat, parati omni ope & auctoritate nostrâ tibi pro Dei honore tam strenuè laboranti, perpetuò adesse. Reliqua à dilectofilio Archiepysbytero Aquisensi Viro pio, atque industrio, qui tuas Nobis litteras reddidit, & à quo has Nostras accipies, fusiùs cognosces, ac Fraternitati tuæ Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romæ apud Sanctam MARIAM majorem sub annulo Piscatoris die secundâ Augusti 1679. Pontificatûs Nostri anno tertio.

Marius Spinula,

Documentum XXXIX.

Epistola ejusdem Illustrissimi & Reverendissimi Episcopi Apamiensis ad D. de Harlay Procuratorem Generalem Parlamenti Parisiensis.

Apamijs 4. Septemb. 1679.

Insinuatum mihi fuit Arrestum, seu sententia ad instantiam Vestram à Parlamento pronuntiata, quo coram eo tribunali sisti jubeor ad videndum irritari duas Constitutiones.

T c

tioncs

allia
indicata
ca III
230

tiones meas (perinde ac si in illis edendis indebitam potestatem usurpâssim) contra duos Colonos, qui nomine juvenis cujusdam Barbes de Luffan scholas adhuc terentis, & titulo Regaliæ Beneficium illud adepti proventus Custodi Ecclesiæ Apamiensis assignatos conduxerunt. Ego qui ignorare non possum, quantum & Parlamento ipsi (quippe præcipuo Galliæ Senatui) & Dominationi etiam Vestræ magnam in eo Senatu partem occupanti honoris debeam; quâ par est reverentia, præfatum Arrestum excepi, & tamen, ne deferre illi possem, gravissimæ me rationes compulerunt, quas me recensentem dignetur Dominatio Vestra benignè audire.

Primò enim, quibus ego sumptibus tam longum gravemque Processum ingrediar, quando me omnibus spoliârunt, atque ad incitas redegerunt, ne alimentis quidem necessarijs relictis (quæ tamen etiam sceleratissimis permittuntur) ut à viginti jam mensibus vitam amicorum liberalitate utcunque ægréque sustineam? & tamen neminem latet, nec patrimonium mihi esse, quo ultimæ necessitati subveniam, nec interim, quantum per ætatem licet annis ac infirmitatibus fessam, functiones ac curas Pastorales omittere.

Deinde: non intelligo, quam Ecclesiâ mea expectare à Parlamento justiciam possit, quando & elapso sæculo, & initio currentis, tanto ardore dilatandæ Regaliæ totòque Regno extendendæ incubuit, ut moderari eum Reges oportuerit. Parlamentum enim jus Regaliæ tanquam Coronæ annexum, imò tanquam ipsius Parlamenti præcipuam prærogativam ab aliquot jam annis habuit, quâ vid. omnes processus, qui hanc Regaliæ causam spectant, Parlamento deferuntur. Quod si plurium jam seculo-

rum

rum Jurisprudentiam consulas, invenies, constanter à Parlamento eam Regulam observatam fuisse, ut nunquam pro Rege pronuntiaret, nisi probatà à Regijs Procuratoribus possessione, quod utique Dominatio Vestra in Protocolis, Tabularijs, librisque Auctorum, qui super hoc argumento scripsere, probè notaverit. Circumstantiæ quoque, quæ Arrestum Parisiense comitantur, hujusmodi sunt, ut facile ex ijs Parlamenti in me animum colligere liceat: Actionem enim criminalem duobus Clericis intentat, adeò miseris, ut solis elemosynis (quæ mihi à Fidelibus suppeditantur, & quarum partem ego illis communico) precario sustententur; adeoque innocentibus, ut nullà alià culpà laborent, quàm quòd binas constitutiones meas paribus insinuârint, & quarum æquitatem examinare non utique ad eos pertinebat.

Tertio. Quemadmodum certissima res est, non posse jus Regaliæ, nisi Ecclesiæ privilegio ad Reges pertinere; ita certum est, ad eandem Ecclesiam spectare, ut de Regalia cognoscat judicetque, id quod in Lugdunensi Concilio fecit, & quamvis daremus, sententiam Concilij in hac causa non omnino apertam & claram esse, eam tamen interpretari Pontificis Romani partes essent, non Regij Tribunalis. Cùm ergo binis à me edictis Constitutionibus nihil aliud egerim, quàm ut Decretum exequeretur Concilij Oecumenici (id verò non de privatis tantùm personis loquitur, sed de *quantacumque dignitatis honore præfulgentibus*) nec terminos excesserim à Concilio præfixos, sequitur injustam esse eorum calumniam, qui in foro sæculari me accusant usurpatæ ac ultra metas dilatatæ potestatis. Has ipsas ob causas numquam ego in dubium revocavi, quin possem deberemque laicos Censuris punire, eosque, qua-

T t. 2.

lescunque.

lescunque tandem essent, in rebus spiritualibus Deoque consecratis (de his enim quaestio jam vertitur) Ecclesiarum legibus subjacere; tantoque magis ad id agendum permovebar, quod viderem proventus, quos sibi laici vendicabant, nihil aliud esse, quam meras Decimas ad luminaria aliamque Divini Cultus supellestem destinatas, sine qua nec sacra Officia peragi deinceps poterunt, quippe eodetoro sublato, quod eorum sanctitati debetur, & verotam est injusta patensque haec usurpatio, ut nullo honesti colore fucari possit.

Quarto. Quodsi alij Praelati, quorum Ecclesiae liberae erant, in extensionem Regaliae consensere, non potest eorum consensus detrimento mihi esse, qui nullam penitus in eo partem habui. Imo Reservationes, Protestationes, Derogationes, aliaque cautela ab Episcopis aut ante, aut post consensum adhibitae clare ostendunt, & agnovisse illos Ecclesiarum suarum jura ac libertates, & noluisse absolute renuntiare, imo nec sponte Regijs Decretis acquiescere, sed solo metu, ne iisdem malis mecum involverentur, & adhuc peioribus Ecclesias suas obruerent, nisi obtemperassent. Et denique numquam eorum consensu effici potuit, ut tantum damni Ecclesiae subire cogentur, id quod ex annexis quas ad Illustrissimum Archiepiscopum Tholosanum dedi. Dominatio Vestra plenius intelliget.

Ceterum cum Parlamenti Parisiensis jurisdictioni me submittere recusavi, non ideo in causa propria Judicem me constitui, sed illud tantum egi, ut in causa spirituali, & in qua Pontifices, Concilia, Episcopique auctoritate Dei funguntur, Decreta Ecclesiae exequerem; & si Censuras adhibui usurpatoribus coercendis, exemplo & auctoritate plurium Conciliorum, etiam Oecumenicorum id feci, qui

qui dignam hanc causam esse censabant, quæ hujusmodi pœnis sustineretur, præsertim cum non minor Episcopis obligatio incumbat, libertates ac jura Ecclesiæ, quam fidei dogmata propugnandi, id quod solidè Auctor sermonis ostendit, quem dignum censui, ut Dominationi Vestræ à me transmitteretur.

Non permittit Epistolæ brevitatis, ut omnia pertexam, quæ de hac materia dici possunt, quæque libenter adjungam, si modò intelligam id Dominationi Vestræ placere, ac tempus suppetere ea perlegendi. Nunc finem Epistolæ impono, & Dominationem Vestram ardentissimè obtestor, dignetur in memoriam revocare, se & Regij Ministri, & hominis Christiani personam agere, atque ut prima obligationem imponit, ne quidquam de juribus ad Coronam spectantibus dilabi permittat, ita quoque secunda, ne illa in Ecclesiæ præjudicium extendi patiatur, alioqui periculum esset, cœlestem Benedictionem impeditum iri, quam alioqui sibi suæque illustri familiæ Dominatio Vestra tam multis egregijsque operibus promerita est.

Apamijs 4. Sept. 1679.

*Humillimus & Obsequentissimus
Servus*

Franciscus Episcopus Apamiensis.

Documentum XL.

Tertium Breve Sanctissimi D.N. INNOCENTIJ XI.
ad Illustrissimum & Reverendissimum Episcopum
Apamiensem.

Tt 3

Vene-